

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ, БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, МАРТ 1998.
ГОДИНА IX, БРОЈ 495

ЖЕЉКО МИТРОВИЋ - ЖИВОТОПИС ЈЕДНОГ ЛОПОВА

Са својих тридесет година, Жељко Митровић, најпознатији као власник "Пинк" телевизије и савезни посланик ЈУЛ-а, превалио пут од пропалог музичара до медијског магната на "ЈУ" начин. На списку имовине још и три приватне радио-станице, велелепни двораци на Сењаку, луксузни аутомобили, нови стамбени квадрати у центру Земунa

Никада Србија није имала више "трулих" богаташа него данас, у време најцрње кризе коју народ памти. Никада Србија није имала више оних који не знају шта ће са силним благом стеченим, по правилу, преко ноћи и "на брзака", нити, на другој страни, оних са "погледом сиромаша", пред којима свако сит и пристојан, и без своје кривице, мора да обори очи. Они први и не знају за ове друге, јер им се путеви ретко укрштају, или су заборавили шта је беда, па утолико мање хају за ове свагдашње слике из наших живота. Њима се пре посрећило да на некој од животних станица ускоче у "златну кочију", предавши се илузији да су свој "пословни" успех у овој нашој кукавној стварности остварили некаквим сопственим "квалитетима". У тај расадник тренутно најбогатијих Срба води само једна слепа улица, на чијем улазу је довољно тек занавек рећи чојству "збогом" и препустити се Милости. Оној истој, која једнога часа узвиси, а већ следећег, када процени да се "изабраник" сувише осилио и добро изучио занат, спреми оптужницу, хелију, или унајми плаћеног убицу. При том је тешко проценити у којој од великих политичких фирми оваких има највише.

Ту и тамо дозвољено је да се ово ткање прикаже као "царево ново одело", инструментализовано под маском левичарске правоверности, за гашење акутних стања народа. Почело је с министрима (Сава Влајковић и Веља Михајловић), "оверено" Смиљком Костићем генералним директором Дуванске индустрије Ниш, настављено хапшењем, др Ненада Ђорђевића. Опасном зени-ту ближи се и једна нетипична "ружичаста" каријера...

Бивши рокер - народњачка мајка

Тешко је поверовати, али је и домаћи медијски магнат, Жељко Митровић, данас власник "Медија система", чак три радио-станице, "Пинк" телевизије, дискографске куће "Сити рекордс", луксузног личног возног парка, обезбеђења и велелепне футуристичке палате у срцу Сењака, некада "волео све што воле млади". Утолико пре, ако се зна да је многогледани и слушани, више него комерцијални програм његових медија, управо образац онога што ниједна уређена држава не би препоручивала својим нараштајима као духовну храну.

Жељко Митровић - Савезно министарство "српском Теду Гарнеру" ипак одбило захтев за други програм "Пинка"

СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

И комшије деле благодети "подног грејања"
– део Суворорске испред Митровићевог дворца увек је сув и без снега

Необично лежерно разбарушени високи функционер Дирекције Југословенске леве и савезни посланик, своју јавну каријеру започео је осамдесетих година у култном бенду "Октобар 1864", у којем је свирао бас гитару. Чврсти звук, обојен изузетним вокалом Тање Јовићевић, имао је малобројне, али одабране поклонице, а она права популарност дошла је тек са жаљењем што се група ипак угасила, колико је познато, због разлаза чланова састава и прилично слабе комерцијалне прође. Басиста је из овог искуства извукао максимум, што веза, што знања. Да ли му је рокерска слава помогла да освоји срце, онда мало познате, а ових година честе гошће "Пинк" екрана, атрактивне техно-денс певачице Хани, с којом има и двоје деце, остаје у сфери нагађања. Међутим, чаршијске приче о браку из рачуна, остале су у сећању Жељкових биографа. Наиме, Митровићеви таст и ташта богато су помагали породицу своје кћери, те је ова гастарбајтерска милост била и базни капитал новог уносног бизниса бившег музичара.

Жељко полако опрема вишеканални савремени студио за снимање плоча, који ће временом почети да слови

за најопремљенији и најбољи у Београду. Просторије фирме, која ће бити претеча "Пинка", биле су у Земуну у Лењиновој, данас Господској улици. Искористивши повољан ветар, када је продукција државних кућа покривала само проверена имена, Жељко је за сатницу пружао шансу свима који могу да плате. Предности овог приватног студија испробале су готово све водеће фолк и рок звезде, али је сигурно да је Митровић већ тада добио прилику да због зараде поквари укус, пошто су народњачке наде у овом месту откриле своју Меку. А и онај брак се распао...

Порно-пропаганда

Следећи пословни потез млађаног Митровића био је оснивање "Медија центра", који се бавио видео продукцијом. Рекламе, спотови, пропагандне кампање, добре везе, па екстра повољна минутажа на РТС-у. Уз такве аранжмане, по логици ствари, иде и политика. "Медија центар" постаје и дуго тајни пункт најогавнијег и само уз добру залеђину легалног посла, порнографске продукције. Из добро чуваних извора, 1997. године, ипак је пропуре-ло у јавност да се у овим студијима

монтирају порно-филмови у које се умећу ликови опозиционих првака. Међутим, после велике хајке, "пројекат" је стопиран код Александра Тијанића, тако да је јавност остала ускраћена за љубавничке "врлине" наших политичара. Да би се, ваљда, боље сакрили трагови, "пробни" порнић приказан је у редовном термину друге телевизије, на каналу "Палме". Медијска коалиција Митровић-Вујовић овога пута је јуришала на екс-министра информисања и тадашњег власника и главног и одговорног уредника "Грађанина", који у својим читаним колумнама није поштедео перфидни политикантски тандем.

Ко је трећи?

"Три човека су покренула ову телевизију, један од њих био сам ја", изјавиће на отварању другог студија ТВ "Пинк", две године после емитовања прве слике на 57-ом каналу, уредник филмског програма, Роберт Немечек. Други је Жељко Митровић. Трећи се никада није појавио из сенке. Међутим, с обзиром да је програм потписан препознатљивим рукописом Фамилије, можда није без основа кулоарска гласина да се медијским вирусом заразио и млађи брат...

У сваком случају, Срби су тог историјског 9. септембра 1994. године, добили телевизију која им може служити на част!

Иако је власник и главни и одговорни уредник изјављивао да је "наша РТВ сигурно једна од ретких станица која има сву потребну документацију и дозволе", и истицао да "телевизија даје и свој допринос против пиратерије, тиме што је откупила право на емитовање 1.400 филмова, серија и емисија, о чему имамо и папире", да је "наше пословање сто посто легално", Митровић ће три године касније несмотрено признати да је "ТВ "Пинк" почео рад по уговору о пословно-техничкој сарадњи са РТС-ом, уз дозволу Владе Србије и Савезног министарства". Ко једном слаже, никад му се више не поверује. Тако ствари стоје и са причом да "Пинк" улаже у сопствену опрему и да се од 1995. године "осамосталио и има своју мрежу предајника".

О програмској шеми телевизије, чији се домет равна с видљивошћу државне РТС, Роберт Немечек, један од њених оснивача, изјавиће и следеће: "Основни постулат на коме се заснива "Пинк", јесте дати публици оно што хоће да види и чује". У преводу: забаву без политике, филмове, серије, музику...

Екран за једноумље

А, у ствари, "параду пијанства и кича". Илустрације ради, на почетку је било планирано да се у улози водитеља на ружичастом екрану појављују млади глумци и глумице, али је незаживелу новотарију ипак "сменила" класика. И то каква! Инес и Деки, препознатљиве фације, које воњају на страички непотизам, и тако даље, и тако даље. Част изузетима, које су на "обо-

јени" екран привукле, вероватно, само добре паре.

Заглупљивање народа, уз то и с добрим комерцијалним ефектом, најпре у режији владајуће Социјалистичке партије Србије, која је телевизији "Пинк" 1994. године и уступила просторије у данашњем Пословном центру "Ушће", временом је, о чему је најбоље сведочио садржај, променило (безидејног креатора. Полуаматерски програм у "сопственој продукцији", а у ствари ауторске емисије уживо на готово искључиво фолк-теме, замениће сладуњава, новокомпонована партијска пропаганда, за коју она виђена на режисерској ТВ комотно може важити као старомодни, доброћудни агитпроп.

И, као што је католичка црква од Храма Божјег направила тржницу, модерна интернационала пред камере "ружичасте телевизије", сурово игноришући беду и очај око себе, изводи еротизоване моделе који су "ин" у времену закрпа, нудећи тако привлачну илузију да "они тамо тако лепо живе", док вишегласно тврде "Јул је кул". Да није бљутаво, можда би завредило подмех.

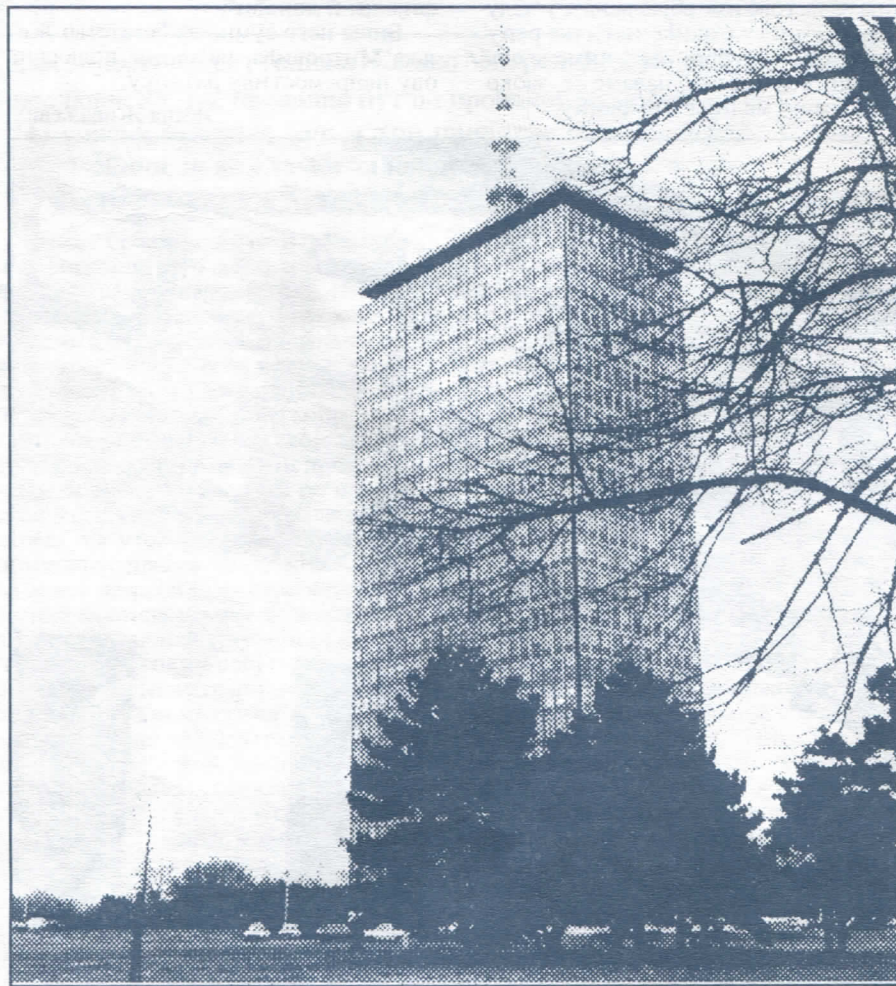
Око Нове 1996. године, "Пинк" врти празничну честитку Југословенске левице. Када је Српски покрет обнове покушао слично, власник ТВ станице признаје да би он лично емитовао по року, да се пита, "али мора са неким да

се консултује". Ниједна друга честитка се никада није појавила. "Пинк" је дотле можда још и важио за неполитичну станицу.

С пролећа 1997. године, поједини листови објављују да ће "Пинк" увести информативни, па спортски програм (екипа "СОС" канала, протерана са "Студија Б" добија редакцију на 17-ом спрату Пословног центра "Ушће"), али су нагађања само широм отворила "мала" врата једноумљу, које ће се у предизборном времену брижљиво узгајати. На 57-ом каналу вртеће се неограничено спотови ЈУЛ-а, СПС-а и Нове демократије, чак и слике с биографијама кандидата леве коалиције са општине Нови Београд!

Посебно поглавље ружичасте историје свакако је Рушка Јакић, најватренија оцвала обожаваатељка прве даме Југославије, која се неће скањивати да у својој ауторској емисији носталгично-наивног наслова "Љубав и мода" (ах!), међу двадесет најлепших жена Југославије најпре предложи своју икону, па себе. Да су само глупост и безобразлук неограничени, посведочиће једно од следећих издања, које ће ускити кандидате леве коалиције у "љубавно-модном" контексту, док удружени кличу "И срце је на левој страни"!

Врхунац је уследио две ноћи пред предизборну тишину на поновљеном надметању за председника Србије: "Пи-

Антена и за подстанаре – у овој палати су удомљени и скоро сви Митровићеви медији

Оснивач и издавач
др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник
Синиша Аксентијевић

Заменик главног и одговорног уредника
Душан Весич

Техничко уређење и компјутерски прелом:
Северин Поповић

Лектор:
Ивана Борац

Редакција
Момир Марковић, Мирослав Васиљевић, Наташа Јовановић, Јасминка Олујић, Јадранка Шешел, Жана Живаљевић, Александар Вучић, Рајко Ђурђевић, Драгољуб Стаменковић, Весна Арсић, Коста Димитријевић, Вељко Лукић, Дмитриј Јанковић

Секретар Редакције
Љиљана Мијоковић

Тираж:
100.000 примерака

Штампа:
"ЕТИКЕТА" Чачак
Тел: 032/53-949

нк" је домаћин кандидату леве коалиције, Милану Милутиновићу. Прве вечери се Милутиновић раскомио, друге одомаћио, док су гости "Максовизије" готово два сата цупкали на улазу у добро чувану "Земунцицу". И, тада је Милован Илић Минимакс први пут начео биографију свога шефа, тридесетогодишњака. Обелоданио је да Жељко Митровић има и две радио-станице, двоспратну вилу с два базена ("један од њих сам му ја направио"), пиштољ, телохранитеља и "порше". Минимакс ће изнети и део финансијске стварности свог "ружичастог" газде – само од "Максовизије", Митровић је, према речима огорченог ТВ водитеља, недељно приходовао невероватних 100.000 марака! Већ у то време, Митровић, вођен патолошким страхом и мржњом, самоиницијативно, дан за даном, на 57. каналу врти срамно режирани "документарал" за наивне, потресног наслова "Да се не заборави". Ова конструкција режимске пропагандне машинерије, у којој су без икакве везе са првобитним контекстом секвенце ређане маказама, није одушевила ни Митровићеве шефове, свесне да ће њено емитовање изазвати само контраефекте, али Жељко је, овога пута, мислио својом главом...

Ни страх од јавности и публициста који је дат овом богатству, није заставио сумњивог заточеника, још сумњивијег мафијашког клана, да недавно забрани гостовање лидеру Српске радикалне странке, др Војиславу Шешелу, у једној од "Минимаксовизија"...

Чудо у Суворорској 8

У једној од својих последњих "привки" за криминал, др Војислав Шешел је на прво место ставио Жељка Митровића, обелоданивши адресу његове раскошне виле у Суворорској 8, на

Сењаку. На поменутој адреси је, наиме, лане, преко ноћи, никла огромна бела палата, опасана високим зидом, коју даноноћно чува стражар и две камере постављене на улазу у двориште. Ни комшије не завирују преко оградe, боје се да не виде превише. Митровић је плац у Суворовској купио прошлог лета, за један дан порушио кућерак и за пар недеља, како се већ ради с кешом, саградио архитектонско еклeктичко чудо, опасно терасама, на чијем је врху огромна стаклена кула. Прича се да је "главна ствар", невидљива пролазницима, тек унутра: један базен на који се наставља стражњи улаз и један подземни, вртови са подним грејањем и ко зна шта још све не.

Митровић вози плави "доц", на посао стиже спортским металик "мицубишијем ГТ 3.000" или плавим "поршеом"...

Тренутно инвестира у надзиданих више стотина квадрата и поткровља изнад родитељског дома у Змај Јовиној 8, у Земуну. У две простране стамбене јединице уселиће се сам Митровић, а преградни зид ће га делити од доброг пријатеља, Николе Раданова, шефа угоститељства у "Ушћу". Овај посао плаћа се преко рачуна "Пинк" телевизије...

Запослени у "Пинку" нису презадовољни газдиним награђивањем. Осим "ексклузиваца", који су мамац за ЕПП и спонзоре, плате не прелазе хиљадарку. Зато су нам можда и открили неке добро чуване тајне, као, на пример, ону да антена "Пинка" није сама, већ су на њу "прикопчане" и неке друге, а колико то може да кошта, тешко

У СЛЕДЕЋЕМ СПЕЦИЈАЛНОМ БРОЈУ "ВЕЛИКА СРБИЈА" ОБЈАВЉУЈЕ:

- Улога Јове Станишића, члана управног одбора компаније "Политика", у организовању изградње луксузне Митровићеве виле на Сењаку
- Жељко Митровић, главни организатор прања новца
- Спрега са подземљем

да ико други зна осим газде и газдиних газда. Осим тога, прича се да је Митровић своје послове развио преко више фирми. Међутим, у тај тамни вилајет судских регистара тешко је заћи.

Шта све себи данас могу да приуште неки напредни тридесетогодишњаци, показује и слика с Митровићевог летовања. Наиме, боравак на Кипру, финансирао је и свом партијском колеги Александру Вулину са лепшом половином, као и музичкој уредници, Милици Пашић, својој девојци, после чега су брчкање наставили и у домаћим водама на Црногорском приморју.

И нема само два радија "МИГ" ("Митровић и Пашић") одашиље сигнал у етар с тринаестог спрата "Ушћа", а "Пингвин" је Митровић преузео недавно, 6. фебруара 1998. године, а регистрација на његово име објављена је у "Службеном листу Социјалистичке републике Србије", број 7/98", чиме је овај домаћи Тед Гарнер, надамо се, заокружио своју медијску имовину.

И док сваки поштени Србин васпитава своју децу да уче и раде, па стекну, муњевити успон Жељка Митровића, који је за мање од десет година мештарења, продавања магле и послушничтва, направио богатство вредно више милиона, немогуће је не запитати се како му је то успело. Биографија му и није неко покриће. И таква каква јесте, не сведочи о "дечку који обећава". Оно "нешто између" двадесете и тридесете, када је и направио "бум", никога посебно није заинтриговало на ажурност.

Поштен човек је, једноставно, на овим нашим просторима одучен од вере у сличне бајке. И док врхунски стручњаци диринче за минималац, барем мирне душе за возачима плавих "доцова" могу да изговоре: "Све су то мафијаши и лопови".

Више него сумњиво богатство Жељка Митровића, најјасније подвлачи ову непремостиву разлику.

Жана Живаљевић

У Змај Јовиној 8 у Земуну "претекло пара" за пријатеља Раданова